01/08/2021

Μητροπολίτης Ζιμπάμπουε: “Προσευχή και μετάνοια”

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Αλεξανδρείας

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Του Σεβ. Μητροπολίτη Ζιμπάμπουε κ. Σεραφείμ

Ο Απόστολος Παύλος μας δίνει συμβουλές μεγάλης σημασίας στη σημερινή περικοπή (Ρωμ. 12, 6 – 14). Με λίγες φράσεις διατυπώνει με σαφήνεια τη προσωπική σχέση που πρέπει να έχουμε με τον Ιησού Χριστό ως το Σωτήρα μας και Θεό μας. Ιδιαίτερη σημασία καί σοβαρότητα δίνει στό θέμα της προσευχής.

1. Τί είναι η Προσευχή;

Ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός έδωσε έναν υπέροχο ορισμό: «Η Προσευχή είναι η ανύψωσις του πνεύματος προς τον Θεόν».

Εμείς οι άνθρωποι, που είμεθα τόσο μικροί, αποσύρουμε γιά λίγη ώρα την σκέψη

μας, με την προσευχή, από τη γη και την αφήνουμε να ανεβεί ψηλά και να συναντήσει τον πλάστη του ανθρώπου και όλης της δημιουργίας.

Πλησιάζουμε το Θρόνο Του και συνομιλούμε μαζί Του, σε μιά ατμόσφαιρα φιλίας και αγάπης. Του λέμε τις χαρές μας και τις λύπες μας και Του αναθέτουμε τις αγωνίες και τους πόνους της καρδιάς μας. Εκείνος τα ακούει σαν καλός πατέρας και ειλικρινής φίλος. Ιδιαίτερα όταν μας αδικούν και μας πληγώνουν, οι προσευχές μας προς το Θεό είναι η μόνη μας ελπίδα για τη προστασία μας.

2. Είναι αναγκαία η προσευχή;

Όλοι οι λαοί αναγνωρίζουν την ανάγκη της προσευχής, διότι είναι έμφυτο στον άνθρωπο να πιστεύει στο Θεό. Ο ίδιος ο Κύριος μας έδωσε το παράδειγμα. Παντού και πάντοτε, ως άνθρωπος, προσευχόταν προς τον Ουράνιο Πατέρα Του και μέχρι την τελευταία του στιγμή, από τον σταυρό Του, προσηύχετο γιά τους σταυρωτάς Του.

Ο Θεός δεν έχει ανάγκη από την προσευχή μας. Ούτε οι δοξολογίες μας Του προσθέτουν δόξαν και λάμψιν. Εμείς, επειδή μόνοι μας δεν μπορούμε να επιτύχουμε σε τίποτε, έχουμε την ανάγκη του Θεού.

Η προσευχή είναι η ζωή της ψυχής μας. Όποιος δεν προσεύχεται είναι σαν το ψάρι έξω από το νερό, σαν το σπίτι χωρίς θεμέλια, σαν το πουλί χωρίς φτερά!...

Τί θα λέγαμε για ένα γλύπτη που θέλει να φτιάξει ένα άγαλμα χωρίς τη σμίλη; ή για ένα στρατιώτη που θέλει να πολεμήσει χωρίς όπλο; Έτσι και ο Χριστιανός δεν μπορεί να κερδίσει τον παράδεισο χωρίς την προσευχή.

Γι' αυτό πρέπει να δουλεύουμε και να προσευχόμεθα, να σκεπτόμεθα και να προσευχόμεθα, να αγρυπνούμε και να προσευχόμεθα, να υποφέρουμε και να προσευχόμεθα, να ευτυχούμε και να προσευχόμεθα.

3. Μερικοί όροι:

Ο Δαυϊδ επιθυμούσε «η προσευχή του να ανεβαίνει σαν θυμίαμα στο θρόνο του Θεού».

Για να είναι όμως τέτοια η πρεσευχή μας χρειάζεται:

α) Προσοχή και ευλάβεια. Προσευχή χωρίς προσοχή και ευλάβεια, είναι σαν να στέλωμεν ένα γράμμα χωρίς διεύθυνση.

β) Πίστις και εμπιστοσύνη. Προσευχή χωρίς πίστη και εμπιστοσύνη είναι σαν να

γράφαμε ένα γράμμα και να το αφήναμε επάνω στο γραφείο λέγοντας: «Δεν θα μου απαντήσουν, ποιός ο λόγος να το στείλω»;

Ο Χριστιανός πρέπει να επιμένει στην προσευχή και να πιστεύει ότι ο Θεός θα κάμει το καλύτερο. Μπορεί κάποτε αυτό που ζητούμε να μην είναι προς το συμφέρον μας. Ο Θεός γνωρίζει καλύτερα από εμάς.

Δεν πρέπει ποτέ να μεμψιμερούμε κατά του Θεού αν, από αγάπη, μας αρνηθεί κάτι που ζητήσαμε.

Άλλοτε πάλι αργεί να μας το δώσει, για να δοκιμάσει την πίστη μας. Δεν πρέπει όμως ποτέ να χάνωμε την πίστη μας.

4. Αποτελέσματα της προσευχής:

Στην Παλαιά και στη Καινή διαθήκη, είναι άπειρα τα παραδείγματα που φανερώνουν ότι:

α) Η προσευχή είναι όπλο ανίκητο.

β) Η προσευχή δίνει ευλογία στη δουλειά και κάνει τους κόπους μας να καρποφορούν.

γ) Η προσευχή δημιουργεί ατμόσφαιρα γαλήνης, όπως λέει και ο ποιητής:

Ας έλθει η βροχή και το χαλάζι,

κι άς σπάσουν οι ουρανοί μ’ ορμή στη γη

Εσένα έχω πατέρα, τί με νοιάζει;

δ) Η προσευχή ενώνει τα μέλη της οικογενείας και τα συνδέει με ιερούς δεσμούς αγάπης.

«Ένα παιδί πνίγεται», ακούστηκε μιά φωνή σ’ ένα χωριό, που βρισκόταν κοντά σ΄ένα ορμητικό ποτάμι.

Πράγματι, έτρεξαν όλοι και είδαν ένα παιδί που επάλευε για να σωθεί.

Αμέσως έφεραν ένα σχοινί και ο καλύτερος κολυμβυτής του χωριού το εζώστηκε στη μέση του και, αφού έδωσε την άλλη άκρη στους συγχωριανούς του, ερρίχτηκε στα νερά του ποταμού.

«Τραβήξτε το σχοινί» εφώναξε σε λίγο, μόλις άρπαξε το παιδί. Οι χωρικοί κοιτάχτηκαν με αγωνία. Κανείς δεν είχε φροντίσει να κρατήσει την άλλη άκρη του

σχοινιού. Το δυνατό ρεύμα παρέσυρε τους δύο άμοιρους ανθρώπους και επνίγηκαν!….

Η ζωή είναι ένα ποτάμι ορμητικό. Αν δεν κρατήσει κάποιος την άκρη του σχοινιού μας, θα χαθούμε.

Το σχοινί αυτό είναι η π ρ ο σ ε υ χ ή.

Ο καθένας από εμάς πρέπει να απαντήσει στο ερώτημα:

Το έχουμε δώσει με εμπιστοσύνη στο Θεό να το κρατάει;

Για να αρχίσουμε να δίνουμε προτεραιότητα στη ζωή μας στη καθημερινή προσωπική και κοινωνική προσευχή, πρέπει να προηγηθεί εκ μέρους μας η προσωπική μας μετάνοια για όλες τις αδικίες που έχουμε κάνει στους συνανθρώπους μας, στον ευατό μας που δεν το προστατέψαμε από τα πάθη και τις καταχρήσεις, και προς τη λεηλασία που έχουμε κάνει με τις οικολογικές μας αμαρτίες (μολύνσεις, ρύπους, σπατάλη, διαφθορά) σε βάρος της όλης Δημιουργίας του Θεού, προς το Περιβάλλον και το Πλανήτη μας, που αποτύχαμε να προστατεύουμε ως Θείο Δώρο του Θεού για όλες τις γενεές των ανθρώπων.

Γι’ αυτό ο απόστολος Ιάκωβος μας λέει με σαφήνεια ότι “πολύ ισχύει δέησις δικαίου ενεργουμένη” (Ιακώβου 5,16). Με τη προσωπική μας μετάνοια διαλύουμε το σκότος της κακίας κι αρχίζει να φαίνεται μέσα στη καρδιά μας και στη ψυχή μας και στο μυαλό μας το Φώς του Χρισού που μας οδηγεί προς την επιτέλεση της Δικαιοσύνης του Θεού επί της γης, όπως κάνουν οι άγιοι ανάμεσα μας. Γι’ αυτό πριν να δεχθούμε την Θεία Κοινωνία και κληρικοί και λαϊκοί στη προσευχή μας λέμε με σαφήνεια όπως έκανε κι ο απόστολος Πάύλος ομολογώντας ότι είναι ο πρώτος ανάμεσα στους αμαρτωλούς. Να μη ξεχνούμε τη σημασία της προσευχής αυτής όπου τονίζεται η σημασία της μετάνοιας για να γίνουμε μέτοχοι του άγιου Σώματος και του άγιου Αίματος του Σώματος του Χριστού και μετά να το δείχνουμε με τον αγώνα μας να είμαστε και Μαθητές της Αγάπης και της Θυσία του Ιησού Χριστού για τους διπλανούς μας κι όσο μπορούμε να βοηθούμε κι αυτούς που βρίσκονται μακριά μας, όπως οι ευλογημένες ευσεβείς οικογένειες που βοηθούν και στηρίζουν άπορα και ορφανά παιδιά της Αφρικής.

Εὐχὴ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου εκ της Θείας Λειτουργίας και της Ιεράς Μεταλήψεως
Πιστεύω, Κύριε, καὶ ὁμολογῶ, ὅτι σὺ εἶ ἀληθῶς ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ
Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι, ὧν πρῶτος
εἰμὶ ἐγώ (Α’ Τιμ. 1,15). Ἔτι πιστεύω, ὅτι τοῦτο αὐτό ἐστι τὸ ἄχραντον Σῶμά σου καὶ τοῦτο

αὐτό ἐστι τὸ τίμιον Αἷμά σου. Δέομαι οὖν σου· Ἐλέησόν με, καὶ συγχώρησόν μοι τὰ παραπτώματά μου, τὰ ἑκούσια καὶ τὰ ἀκούσια, τὰ ἐν λόγῳ, τὰ ἐν ἔργῳ, τὰ ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ· καὶ ἀξίωσόν με ἀκατακρίτως μετασχεῖν τῶν ἀχράντων σου Μυστηρίων, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον. Ἀμήν.